

падаха и унищожаваха не само села но и градища. Земята осиромаша и запустя.

Тогасъ и великитѣ сили начнаха да мислятъ за прѣвземанието на турското царство. Въ тайнитѣ членове на Тилзитский миръ 1807 год. зговориле се Наполеонъ I. и Царь Александръ I. да уничтожатъ и да си раздѣлятъ Турция. На Россия щели да дадѣтъ Румѣнскитѣ Княжества и Бѣлгария до Балканътъ, Франция щѣла да получи Гръция съ Кандия, Албания и Тесалия за да устрои едно кралство подѣ властѣта на нѣкой членъ отъ Бонапартовий родъ; на Австрия обѣщали Босна и Сърбия, а на Султана привременно оставятъ Цариградъ съ Румелия т. е. Тракия и Македония. Отъ най-напрѣдъ Царь Александръ искалъ да земе Цариградъ за себе си, но Наполеонъ никакъ не рачилъ да се съгласи като казвалъ че Цариградъ значи владението на цѣль свѣтъ.

Отъ 1806 г. Русситѣ воюваха съ турцитѣ. Въ 1810 г. подѣ графъ Николай Каменский преминаха Дунава и завзеха цѣла Бѣлгария между Дунава и Балкана. Тогазъ князь Вяземский превзе Търново и Габрово; Генералъ Воронцовъ слѣдъ слабо съпротивление усвои Плъвенъ а послѣ и Ловечъ. Казаки дохождали дори до Етрополе. Възстанници и Бѣлгарски доброволци воюваха подѣ рускитѣ прѣпорци. Но не било възможно да се зимува въ тази земя, която дългата война тѣй бѣше упропастила. Слѣдующата година напустнаха и послѣднитѣ мѣста задъ Дунавътъ. Въ 1812 г. Адмиралъ Чичаговъ прие главното заповѣдничество и понеже турцитѣ бѣха много слаби, той искалъ да възбунтува всички полуостровъ и да достигне въ Нишъ, София и